

KIL PAYI

Stella Rimington 1935'te doğdu. 1965 ile 1996 yılları arasında Britanya Gizli Servisi MI5'ta çalıştı, bunun son dört yılında servisin ilk kadın başkanı olarak görev yaptı. Emekli olduktan sonra özel sektörde yöneticilik yaptı. Anılarını *Open Secret: The Autobiography of the Former Director General of MI5* adıyla 2001'de yayımladı (*Açık Sır: MI5 Eski Genel Direktörü'nün Otobiyografisi*, YKY 2016). Daha sonra Liz Carlyle karakterini yaratarak casusluk romanları yazmaya başladı. Dizinin yayımlanmış romanları: *At Risk* (2004); *Secret Asset* (2006; *Gizli Ajan*, YKY 2010); *Illegal Action* (2007; *Kaçak Avı*, YKY 2009); *Dead Line* (2008); *Present Danger* (2009); *Rip Tide* (2011); *The Geneva Trap* (2012); *Close Call* (2014; *Kıl Payı*, YKY 2019); *Breaking Cover* (2016); *The Moscow Sleepers* (2018).

Mehmet Gürsel 1963 yılında İstanbul'da doğdu. Marmara Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun oldu. Sekiz yıl özel sektörde yöneticilik yaptıktan sonra, gayrimenkul alanında faaliyet gösteren kendi şirketini kurdu. 2003 yılından beri kitap çevirmenliği yapmakta, yayımlanmış 76 kitabı bulunmaktadır. Bir kız babası olan çevirmenin, caz tarihi ile ilgili araştırmaları vardır ve bu konuyla ilgili bir de kitap yazmıştır.

Stella Rimington'un
YKY'deki kitapları:

Kaçak Avı (2009)

Gizli Ajan (2010)

Açık Sır - MI5 Eski Genel Direktörü'nün Otobiyografisi (2016)

Kıl Payı (2019)

STELLA RIMINGTON

Kıl Payı

Çeviren
Mehmet Gürsel

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5424
Edebiyat - 1549

Kıl Payı - Stella Rimington
Özgün adı: **Close Call**
Çeviren: **Mehmet Gürsel**

Kitap editörü: **Gökçe Gündüç**
Düzeltili: **Korkut Tankuter**

Tasarım: **Nahide Dikel**
Grafik uygulama: **İlknur Efe**

Baskı: Elma Basım Yayın İletişim Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7 Küçükçekmece / İstanbul
Telefon: (0 212) 697 30 30
Sertifika No: 12058

Çeviriye temel alınan baskı: Bloomsbury Publishing, Londra, 2014
1. baskı: İstanbul, Ağustos 2019
ISBN 978-975-08-4547-5

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2017
Sertifika No: 44719

Close Call © Stella Rimington, 2014

Bu kitabın telif hakları Georgina Capel Associates Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapiKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapiKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlar](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlar)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Kardeřim Brian Whitehouse'a
1932-2013

1

Güneş çarşının yüksek tonozlu çatısından içeriye meyilli biçimde girerken, toz zerrecikleri ve ince sigara dumanı ince ışın demetlerinin içinde tembel tembel dönüyordu. Miles Brookhaven merkezi, uzun meydan boyunca yürür, toz halindeki baharat yığınlarının kokusunu içine çeker, parlak mor patlıcanlara dokunur ve satıcıyla selamlaşırken rahatlamaya başladığını hissetti.

Miles çarşının yan koridorlarından birinin köşesine, aynı yaşlı adamın, Tanrı bilir ne zamandan beri, meyve sıkma makinesiyle tezgâh açtığı yere gelince durdu. Bu yolu izlediği her defasında yaptığı şeyi yapacak, bir bardak taze sıkılmış portakal suyu içecekti. Tezgâhın arkasındaki duvarın ötesinde, uzun ve keskin bir sırtığın üzerinde, ağaç gövdesi büyüklüğünde bir *şavarma*¹ dönüyordu. Miles kalçasını, geldiği yönü, yani ana koridoru görebileceği köşedeki tezgâha dayasa da, gözü şiş kebaba kaydı. Farklı bir şeyler olduğunu hissetti. Genelde meyve suyunu içerken, elindeki son derece keskin uzun bıçakla *şavarma* etini bir duvar kâğıdı misali şerit halinde kesen, önlüğü meyve suyu lekeleriyle kaplı Afiz adındaki, kısa boylu kel adamı izlerdi.

Afiz'le dile getirilmemiş, dostane bir âdetleri vardı; Afiz elindeki bıçakla Miles'a, *Bir parça ister misin?* diye sorarcasına bakar, Miles ise başını iki yana sallar ve buraya gelme nedenini göstermek için, elindeki bardağı havaya kaldırır. Afiz de güler ve *şavarma*'yı kesme işine geri dönerdi.

1 Şavarma: Kuzu, koyun veya tavuk etiyle hazırlanan, Ortadoğu'da yaygın bir döner çeşidi (ed. n.)

Ancak bugün eti pişirme ve kesme işinin başında Afiz durmuyordu. Uzun bıçak, genç bir adamın elindeydi bu kez. Bu, âdemelması belirgin biçimde çıkık, uzun siyah saçlarını ensesinde toplamış, uzun boylu bir adamdı; kayıtsız bir ifadeyle Miles'a bakıyordu ki, o sırada yanına yaklaşan bir müşteriye dönüp onunla ilgilenmeye başladı. Genç adamda Afiz'in beceri ve tecrübeye dayanan o inceliğinden eser yoktu; eti kâğıt inceliğinde değil de iri parçalar halinde kabaca ve düzensiz bir biçimde doğruyordu. Miles meyve suyunu yudumlarken, garip, diye geçirdi içinden. Bir eliyle bardağını tutarken diğer elini bozuk para çıkarmak için cebine attı; işte tam o sırada sezdi hareketliliği. Başını kaldırıp baktığında, cam gibi gözlerini düşmanca bir ifadeyle kendisine diken genç adamın, elinde bıçakla kendisine doğru geldiğini gördü.

Miles bir an bile düşünmeden bardağının içindekileri saldırganın gözüne doğru döktü. Uzun saçlı genç, beklenmedik bu hamleyle bir an şaşkınlığa uğradı, gözlerini çılginca kırıştıırıp meyve suyunu temizlemeye çalıştı. Miles geriye doğru bir adım attı, genç adam ileriye doğru hamle yapıp elindeki bıçağı bütün gücüyle ona doğru savururken, Miles boş bardağı adamın yüzüne fırlattı.

Bardak tam gözüne isabet etti. Genç adam acıyla bağıırırken, elindeki bıçak yere, tezgâhın önündeki karo zemine düştü, sivri ucu üzerinde kararsız biçimde sekip sonunda bir hediye misali Miles'ın ayağının dibinde durdu. Miles eğilip bıçağı yerden alırken, genç adam tezgâhın ötesine doğru koşmaya başladı.

Miles kaçan adama baktı bir süre; sonra arkasına döndüğünde, meyve suyu satan yaşlı adamın da yerinde olmadığını gördü. Yaşanan karmaşa yüzünden insanlar olay yerine topllaşıyordu. Miles kulağına çalınan hızlı Arapça konuşmalardan, insanların birbirlerine, bu Batılı adam elinde bıçakla ne yapıyor acaba, diye sorduklarını anladı. Bıçağı tezgâhın üzerine bıraktı, etrafına bakmadan hızlı adımlarla çarşının çıkışına doğru yürümeye başladı. Onun ve meslektaşlarının ihtiyaç duydukları en son şey, polislin dikkatini üzerlerine çekmekti.

Çarşının modern dükkânların bulunduğu tarafına vardı; görüdüğü kadarıyla alışverişe gelmiş insan kalabalığından kimse onunla ilgilenmiyordu. Adımlarını yavaşlattı, kendisini normal nefes almaya zorladı ve yaşananları gözden geçirmeye başladı. Genç adam Batılılardan nefret eden radikal görüşlere sahip biri miydi? Miles bunu san-

mıyordu. Genç adamın Miles’in düzenli olarak ziyaret ettiği tezgâhta çalıştığı gerçeği –ve meyve suyu satan adamın da kaçması– hedefteki kişinin, büyük ihtimalle bu adam olduğuna işaret ediyordu.

Belki de çalıştığı gruba sızan biri vardı ama kim? Asilerle başa çıkmak, işte bu tür olaylar yüzünden çok zordu. Çok fazla çıkar çatışması söz konusuydu; herkesin kırk tarakta bezi vardı. Düşmanının düşmanı illa dostun olacak diye bir şey yoktu. Yaşadığı olayın açıklaması her neyse, artık aynı gizli kimliği kullanmaya devam edemezdi. Zaman, yola devam etme zamanıydı.

Miles çarşının dışına, parlak güneşe çıktığında elinin yapış yapış olduğunu hissetti; şöyle bir kaldırdığında, kanla kaplandığını gördü. Bundan daha fazla kan ceketinin kolundan aşağıya akıyor, omzunu oynatmak, acıyla irkilmesine neden oluyordu. Genç adamın olanca gücüyle savurduğu bıçak, belli ki koluna isabet etmişti.

İçinin geçtiğini, bayılacak gibi olduğunu hissetti; en iyisi bir an önce büroya dönmekti. Birinin hafif bir çığlık kopardığını duydu; başını kaldırıp baktığında genç bir kadının dehşet dolu bir ifadeyle ceketine baktığını gördü. Kadının arkasındaki gür bıyıklı, ufak tefek bir adam parmağıyla onu işaret ediyordu. Kolundan aşağıya hızla kan akıyor, gömleğinin manşetinden ceketine, ceketinden kaldırım taşına damlıyordu. Görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı ve yürürken sallanıyordu. Ufak tefek adam, sendelediğini görünce kolunu Miles’in beline sardı ve boştaki koluyla taksiye el etti. Şoföre, “Hastane, hastane,” diye bağırdı. Miles adamın yardımıyla palas pandıras arabasının arka koltuğuna yerleşirken kendisinden geçti.

2

Liz Carlyle Britanya'nın MI5 karargâhı olan Thames House'daki bürosunda oturmuş, kaşlarını çatmış halde, masasının ortasındaki derli toplu evrak yığımına bakıyordu. Pireneler'de yürüyüş yaparak geçirdiği üç haftalık tatilden yeni dönmüştü ve içinden keşke orada kalsaydım diye geçiriyordu. Gözlüklü biri kapıdan içeriye başını uzattı; bu, Liz'in uzun zamandır araştırma asistanlığı görevini yürüten, şimdilerdeyse yine Liz'in yönettiği Terörle Mücadele biriminde onun yardımcılığını yapan Peggy Kinsolving'di.

Peggy, "Hoş geldin," dedi. "Tatilin nasıl geçti? Pire gibi formda olmalısın. Sen gittiğinden beri yağmur dinmedi." Elini evrak yığına doğru salladı. "Çok fazla endişelenecek bir şey yok. Ben hepsini okudum; çoğunlukla genel bilgi. Önemli olan tek evrak en üstte duruyor. Halihazırda devam eden soruşturmalarda hangi noktaya geldiğimizin bir özetini çıkardım. Cuma günü, son durumla ilgili bilgi vermek üzere İçişleri Bakanı'yla toplantın var. İstersen ben de seninle gelebilirim."

Peggy nefeslenmek için durakladığında, Liz kendisinden daha genç meslektaşına sevgiyle gülümsedi. "Bu sabah uyandığımda pek de öyle hissetmem de, geri dönmek çok güzel. Tatilimiz çok iyi geçti. Kilometrelerce yol yürüdük, tıka basa yedik, harika şaraplar içtik. Martin DGSE'den¹ ayrılıp özel güvenlik işine mi girsem acaba, diye hâlâ düşünse de, keyfi gayet yerinde. Aklı Paris'ten ayrılmak ve Güney'de, ailesinin Toulouse yakınlarındaki evinin oralarda bir yerde

1 Fransa'nın CIA muadili, ulusal askeri güvenlik teşkilatı (ç. n.)

yaşamakta. Ama devlet hizmetinden ayrılıp özel sektöre geçmek çok büyük bir adım. Dahası, özel güvenlik alanında büyük bir rekabet var; tıpkı burada olduğu gibi. Neyse, sen nasılsın? Tim ne yapıyor?”

Tim Peggy'nin Londra Üniversitesi King's College'da İngilizce dersi veren öğretim üyesi, son derece zeki, biraz da hassas ruhlu erkek arkadaşıydı. Peggy, “Ben iyiyim, Tim de gayet iyi. Hâlâ vejetaryen yemek kursuna devam ediyor; artık ileri düzeyde. Vejetaryen yemeklerin bu kadar lezzetli olabileceğini hiç sanmazdım; bakış açımın değiştiğini rahatlıkla söyleyebilirim,” dedi. İki de gülümsedi. Peggy, “Hoşuna gitmeyecek bir gelişme yaşandı,” diye devam etti. “Fazladan sorumluluk yüklediler üzerimize. Bu gelişmeden ancak geçen cuma haberim oldu. Arap Baharı asilerine el altından silah teminiyle alakalı olarak, –her ne anlama geliyorsa artık– ‘durumu dikkatle izle ama müdahale etme’ görevi verdiler.”

Liz, “Durumu dikkatle izle ama müdahale etme” görevinin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Bu, ilave kaynağa sahip olmaksızın, fazladan sorumluluk yüklenmeniz anlamına geliyordu; üstelik kötü bir gelişme yaşanması halinde suçlanan kişi de siz olurdunuz. Liz derin derin iç çekti. “Bu ülkedeki asilere silah gönderildiğine dair herhangi bir istihbarat var mı?”

“Bildiğim kadarıyla, hayır. Aslında insanlar asilerden değil, onların arasına sızan cihatçılardan endişe duyuyor. Dışişleri Bakanı geçen hafta Cenevre’de bir toplantıya katıldı; gündemde bu konu vardı. El-Kaide tipinde bazı grupların, Arap Baharı’na dahil olmuş ülkelere sızdığına dair ciddi endişeler var. Sen tatildeyken televizyonlarda bu grupların tutsaklarına ettikleri korkunç muamelelere dair görüntüler yayımlandı.”

“Evet, Fransız televizyonlarında gördüm. Bu grupların, kendilerini destekleyen ülkelere kolayca silah temin edebileceklerini düşünüyordum.”

“Bunun daha büyük bir olasılık gibi görüldüğünün farkındayım. Ama Cenevre’deki konferanstan, söz konusu cihatçı gruplara AB ülkelerinden el altından silah satılmasının önüne geçilmesi için önlem alınması kararı çıktı. Bu daha çok Doğu Avrupa’yı ilgilendiren bir mesele gibi görünüyor ama cuma günü Genel Müdür, bizim de ‘durumu dikkatle izlememize’ karar verildiğini söyledi.”

“Harika. Peki, ya Altı’dan ne haber? Onların bu konuda neler bildiğini merak ediyorum.”

“Sanırım çok şey. MI6’te bu konunun başındaki kişinin, senin gözde memurun Bruno Mackay olduğunu sanıyorum. Bruno ekibe hoş geldiniz demek için cuma günü beni aradı. Tatilden dönünce, seni ziyaret etmek istediğini söyledi.”

Liz başını ellerinin arasına alıp inledi. “Biraz önce geri döndüğüm için mutlu olduğumu mu söyledim sana?”

Peggy sırtıttı. “Bruno ilginç bir şey de söyledi. Eskiden buradaki CIA bürosunda görev yapan Miles Brookhaven’ı hatırlıyor musun? Andy Bokus’un yardımcısıydı hani?” Liz başıyla onaylayınca Peggy devam etti. “Miles, anlaşılan birkaç ay önce öldürülmekten kıl payı kurtulmuş. CIA’in Suriye’de kurduğu sözde bir hayır kurumunda gizli görevdeymiş; asilerden oluşan bir gruba sızmış bir köstebekle ilgileniyormuş ve çarşıda saldırıya uğramış. Gizli kimliğinin ifşa olup olmadığına emin değiller, olay bir fırsatçının saldırısından mı ibaret, bilmiyorlar ama Bruno’nun söylediklerinden planlı bir iş olduğu izlenimi edindim. Miles’a çok miktarda kan vermişler; onu ülkeden yıldırım hızıyla çıkarmak zorunda kalmışlar.”

“Zavallı Miles. Buradayken saf bir tipti. Bir keresinde beni kendi safına çekmeye çalışmıştı. London Eye’ya özel bir bölme götürmüş, şampanya içelim diye tutturmuştu. Eğlenceliydi, onu CIA’in parasını boşa harcarken izlemekten keyif almıştım. Şimdi biraz olgunlaştı mı, merak ediyorum.”

“Umarım öyledir.” Peggy gitmek üzere ayağa kalktı. “Seni rahat bırakayım da burada olmadığın günlerde neler yaşandı, oku, anla.”

Peggy odadan çıkıyordu ki, içeriye girmekte olan biriyle burun buruna geldi. “Pardon Geoffrey; ben de tam çıkmak üzereydim. Liz seni gördüğüne çok sevinecek!”

Balıkçılı andıran yapısı ve uzun boyuyla kıdemli bir MI6 görevlisi olan Geoffrey Fane, salına salına girdi odaya. “Günaydın Elizabeth. Seni böylesine sağlıklı ve formda görmek ne güzel... Duyduğuma göre tatildeymişsin. Umarım eğlenmişindir; dostumuz Seurat’nın da sağlığı, afiyeti yerindedir.”

Geoffrey Fane’in Liz’i deli eden özelliklerinden biri, özel hayatına burnunu sokmaya çalışması ve hakkında ne kadar çok şey bildiği-

ni göstermekten zevk almasıydı. Fane'in, Fransız Askeri İstihbarat Teşkilatı DGSE'nin üyesi Martin Seurat'la birlikte olduğunu bilmemesini tercih ederdi. Ama Fane biliyordu işte. Liz adamın bunu, Martin'le ilk kez tanıştığında MI6'in Paris Bürosu'nda müdür yardımcısı görevini yürüten Bruno Mackay'den öğrendiğinden şüpheleniyordu.

Sağır sultan bile duymuş olsa da, Liz'in kabullenmekten hoşlanmadığı şey, Geoffrey Fane'in Martin Seurat'nın yerinde olmaya can atmasıydı. Fane boşanmıştı, yalnız yaşıyordu ve besbelli Liz'den çok hoşlanıyordu. Liz ise Fane'in profesyonel yeteneklerini takdir etse ve ona saygı duysa da, kişisel anlamda onu gösteriş meraklısı, kendini beğenmiş bir tip olarak görüyordu. Liz'in bir türlü göremediği –ya da görmek istemediği– şey, Fane'in tavırlarının büyük bölümünün, Liz'e yönelik duygularını gizleme çabasından kaynaklandığıydı. Fane “Liz” olarak hitap edilmeyi tercih ettiğini bile bile, ona “Elizabeth” diye sesleniyordu mesela. Herkes aralarındaki son derece başarılı ve verimli iş ilişkisine şaşırardursun, Liz adamı her gördüğünde dişlerini gıcırdatırdı.

Fane şimdi, Peggy'nin biraz önce boşalttığı iskemleye zarif bir şekilde yerleşti, terzi elinden çıkma pantolonuyla bacak bacak üzerine atıp çizgili çoraplarının bir bölümünü ve cilalı mokasenlerini ustaca gözler önüne serdi. “Silah tedarik işinde birlikte çalışacağımızı öğrendiğimde çok memnun oldum,” dedi.

“Evet. Ben de biraz önce Peggy'den öğrendim. Anladığım kadarıyla durumu izlememiz gerekiyor. Bunun için personelimiz ve fazladan hiçbir maddi kaynağımız olmayacak, o nedenle faal bir soruşturma yürüteceğimizi sanmıyorum. Neyse, Peggy olaya İngiliz silah tüccarlarının karıştığına dair belirli bir istihbarat olmadığından söz etti. Bunu araştıracak zamanımız da olmadı tabii.”

Fane oturduğu yerde hafifçe öne doğru eğildi. “Bu dediğin geçen hafta için doğru olabilir ama işler çok hızlı değişiyor. Hafta sonunda Andy Bokus'tan bir telefon geldi. Yemen'de yeni birini görevlendirmişler. Yanılmıyorsam, eski bir dostunu, Miles Brookhaven'ı. Onu burada Grosvenor'da, Bokus'la birlikte çalışırken hatırlayacağına eminim. Anladığım kadarıyla kendisi birilerine fena halde abayı yakmış.”

Liz iskemlede oturan uyuşuk tipe dikti gözlerini; dişini sıktı ve hiçbir şey söylemedi. Fane hafifçe gülümseyerek kaldığı yerden devam etti. “Bir önceki görev yerinde zor zamanlar geçirmiş ama şimdi toparlanmış. CIA onu Elçiliğin bağlantıda olduğu, oldukça umut vaat eden bir adamı tavlaması için Sana’ya² göndermiş. Bokus o işten CIA için olduğu kadar, bizim için de ilginç bir şeyler çıkabileceği fikrinde.”

2 Yemen’in başkenti (ç. n.)